YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO
(toinen jaosto)

31 päivänä tammikuuta 2008 *

Asiassa T-95/06,

Federación de Cooperativas Agrarias de la Comunidad Valenciana, kotipaikka Valencia (Espanja), edustajinaan asianajajat S. Roig Girbes, R. Ortega Bueno ja M. Delgado Echevarría,

kantajana,

vastaan

yhteisön kasvilajikevirasto (YKLV), asiamiehenään M. Ekvad, avustajinaan solicitor D. O'Keefe ja asianajajat J. Rivas de Andrés ja M. Canal Fontcuberta,

vastaajana,

jossa toisena asianosaisena YKLV:n valituslautakunnassa oli ja väliintulijana ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa on

* Oikeudenkäyntikieli: espanja.

Nador Cott Protection SARL, kotipaikka Saint-Raphaël (Ranska), edustajinaan asianajajat M. Fernández Mateos, S. González Malabia ja M. Marín Bataller,

ja jossa on kyse kanteesta, joka on nostettu YKLV:n valituslautakunnan 8.11.2005 tekemästä päätöksestä (asia A 001/2005), joka koskee yhteisön suojan myöntämistä Nadorcott-mandariinilajikkeelle,

EUROOPAN YHTEISÖJEN
ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIN (toinen jaosto),

toimien kokoonpanossa: tuomarit N. J. Forwood, joka toimii jaoston puheenjohtajana, I. Pelikánová ja S. Papasavvas,

kirjaaja: hallintovirkamies K. Andová,

ottaen huomioon ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen kirjaamoon 21.3.2006 jätetyn kannekirjelmän,

ottaen huomioon ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen kirjaamoon 7.7.2006 jätetyn YKLV:n vastineen,

ottaen huomioon ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimeen 3.7.2006 jätetyn väliintulijan vastineen,

ottaen huomioon 4.7.2007 pidetyssä istunnossa esitetyn,

on antanut seuraavan

tuomion

Asiaa koskevat oikeussäännöt

1 Yhteisön kasvinjalostajanoikeuksista 27.7.1994 annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 2100/94 (EYVL L 227, s. 1; jäljempänä perusasetus) 59 artiklassa, joka koskee yhteisön kasvinjalostajanoikeuksien myöntämistä koskevia vastalauseita, säädetään seuraavaa:

”1. Kaikki henkilöt voivat esittää virastolle yhteisön kasvinjalostajanoikeuksien myöntämistä koskevia kirjallisia vastalauseita.

2. Vastalauseiden esittäjistä tulee hakijan ohella osapuolia yhteisön kasvinjalostajanoikeuksia koskevaan menettelyyn. Heillä on oikeus saada tieto asiakirjoista, 57 artiklan 2 kohdassa tarkoitetut teknisen tutkimuksen tulokset ja lajikkeen kuvaus mukaan lukien [sanotun kuitenkaan rajoittamatta 88 artiklan soveltamista].

– –

5. Vastalauseita koskevat päätökset voidaan tehdä samanaikaisesti kuin 61, 62 ja 63 artiklassa tarkoitetut päätökset.”

2 Perusasetuksen 67 artiklan 1 kohdassa säädetään, että ”valitus voidaan tehdä viraston päätöksistä, jotka on tehty 20, 21, 59, 61, 62, 63 ja 66 artiklan mukaisesti”.

3 Perusasetuksen 68 artiklassa säädetään seuraavaa:

”Kaikki luonnolliset henkilöt ja oikeushenkilöt voivat tehdä valituksen, jollei 82 artiklasta muuta johdu, päätöksestä, joka on heille osoitettu tai joka koskee heitä välittömästi ja henkilökohtaisesti, vaikka se olisi osoitettu toiselle henkilölle. Menettelyn osapuolet voivat olla valitusmenettelyn osapuolina; virasto on valitusmenettelyn osapuoli.”

4 Yksityiskohtaisista säännöistä perusasetuksen soveltamiseksi 31.5.1995 annetun komission asetuksen (EY) N:o 1239/95 (EYVL L 121, s. 37; jäljempänä soveltamisasetus) 49 artiklan 1 kohdassa säädetään otsikon ”Valituksen tutkimatta jättäminen” yhteydessä, että ”jollei valitus ole asetuksen (EY) N:o 2100/94 ja erityisesti sen 67–69 artiklan säännösten tai tämän asetuksen ja erityisesti sen 45 artiklan mukainen, valituslautakunnan on ilmoitettava tästä valittajalle ja kehotettava tätä poistamaan, jos mahdollista, havaitut puutteet asettamansa määräajan kuluessa” ja että ”jollei valitusta täydennetä määräajassa, valituslautakunnan on jätettävä se tutkimatta”.

5 Soveltamisasetuksen 50 artiklassa, joka liittyy suulliseen menettelyyn yhteisön kasvilajikeviraston (YKLV) valituslautakunnassa, täsmennetään seuraavaa:

”1. Asian ratkaistavaksi saattamisen jälkeen valituslautakunnan puheenjohtajan on viipymättä kutsuttava kokoon valitusmenettelyn osapuolet suullista menettelyä varten asetuksen (EY) N:o 2100/94 77 artiklan mukaisesti ja kiinnitettävä heidän huomionsa tämän asetuksen 59 artiklan 2 kohdan sisältöön.

2. Suullinen menettely ja todisteiden vastaanotto on periaatteessa pidettävä yhdessä samassa käsittelyssä.

3. Pyyntöjä enempien suullisten käsittelyjen pitämiseksi ei hyväksytä, elleivät ne perustu käsittelyn aikana tai sen jälkeen muuttuneisiin olosuhteisiin.”

Asian tausta

6 Kantaja on liitto, johon kuuluvat Alicanten, Castellónin ja Valencian (Espanja) maatalousosuuskuntien järjestöt, joihin puolestaan kuuluvat lähes kaikki näiden kolmen maakunnan paikalliset maatalousosuuskunnat.

7 Nadorcott-mandariinilajikkeen jalostaja N luovutti 22.8.1995 tähän lajikkeeseen liittyvät oikeutensa M:lle. M haki samana päivänä YKLV:ltä yhteisön suojaa tälle lajikkeelle.

8 Hakemus julkistettiin yhteisön kasvilajikeviraston virallisessa lehdessä 26.2.1996.

9 M luovutti 21.3.1997 Nadorcott-lajikkeeseen liittyvät oikeutensa väliintulijalle ja ilmoitti tästä luovutuksesta YKLV:lle.

10 YKLV myönsi tätä lajiketta koskevan yhteisön kasvinjalostajanoikeuden väliintulijalle 4.10.2004 tehdyllä päätöksellä nro 14111 (jäljempänä myöntämispäätös).

11 Myöntämispäätös julkistettiin yhteisön kasvilajikeviraston virallisessa lehdessä 15.12.2004.

12 Kantaja valitti 11.2.2005 valituslautakuntaan myöntämispäätöksestä. Sen valituksen perusteet on esitetty 14.4.2005 päivätyssä kirjelmässä. Erityisesti valituksen tutkittavaksi ottamisen osalta kantaja esitti tässä kirjelmässä, että suojan myöntäminen Nadorcott-lajikkeelle koski sitä suoraan ja erikseen. Pääasian osalta se katsoi muun muassa, että tämä suoja oli mitätön, koska kyseinen lajike ei ollut uusi eikä erotettava.

13 Väliintulija teki 24.2.2005 väliintulohakemuksen ja 29.7.2005 se esitti perustelunsa erillisessä kirjelmässä. Se väittää, että kantajalta puuttuu asiavaltuus etenkin sikäli kuin myöntämispäätös ei koske sitä suoraan ja erikseen. Se kiisti valituksen myös perusteiltaan.

14 YKLV vetosi 15.9.2005 päivätyssä kirjelmässään aluksi siihen, että valitus oli jätettävä tutkimatta asiavaltuuden puuttumisen vuoksi. Pääasian osalta YKLV vaati myös valituksen hylkäämistä.

15 Valituslautakunnassa järjestettiin suullinen käsittely 8.11.2005. Kantaja esitti siellä, että soveltamisasetuksen 49 artiklan nojalla valituslautakunnan olisi pitänyt ennen käsittelyä kehottaa sitä esittämään asiakirjat, jotka osoittavat, että myöntämispäätös

koskee kantajan jäseniä suoraan ja erikseen. Se pyysi, että sille myönnettäisiin määräaika sitä varten, että se palaa Espanjaan voidakseen kerätä ja esittää kattavat asiakirjat tältä osin, tai että sen annetaan käsittelyssä esittää puutteelliset asiakirjat, jotka sen edustajat olivat tuoneet. Se totesi, että näihin asiakirjoihin sisältyivät asiakirjat, joilla sille annettiin valtuutus tehdä valitus yksittäisten mandariinintuottajien puolesta, ja Gesliven (elin, joka vastaa väliintulijan Nadorcott-lajiketta koskevien oikeuksien ja etujen hallinnoinnista ja puolustuksesta Espanjassa) ja Anecoop-osuuskunnan (kantajan jäsenenä olevan osuuskuntien järjestön jäsen) välinen sopimus siitä, että Anecoop maksaa rojaltimaksuja Nadorcott-lajikkeen käytöstä.

16 Valituslautakunta jätti 8.11.2005 tekemällään päätöksellä (jäljempänä riidanalainen päätös) kantajan valituksen tutkimatta, koska kantajalta puuttui asiavaltuus. Se myös hylkäsi sen asiakirjojen esittämistä koskevan vaatimuksen.

Asianosaisten vaatimukset

17 Kantaja vaatii, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

– kumoaa riidanalaisen päätöksen

– velvoittaa YKLV:n korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

18 YKLV vaatii, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

– hylkää kanteen kokonaan perusteettomana

– velvoittaa kantajan korvaamaan oikeudenkäyntikulut ja toissijaisesti siinä tapauksessa, että kanne olisi perusteltu, velvoittaa YKLV:n maksamaan ainoastaan omat oikeudenkäyntikulunsa.

19 Väliintulija vaatii, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

– hylkää kanteen kokonaan perusteettomana

– velvoittaa kantajan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudellinen arviointi

20 Kanteensa tueksi kantaja vetoaa kolmeen kanneperusteeseen, joista ensimmäinen koskee soveltamisasetuksen 49 ja 50 artiklan rikkomista sekä huolellisuusvelvollisuuden ja hyvän hallinnon periaatteiden loukkaamista, toinen sitä, että valituslautakunta ei tunnustanut sen asiavaltuutta, ja kolmas perusteluvelvollisuuden noudattamatta jättämistä.

Ensimmäinen kanneperuste, joka koskee soveltamisasetuksen 49 ja 50 artiklan rikkomista sekä huolellisuusvelvollisuuden ja hyvän hallinnon periaatteiden loukkaamista

21 Ensimmäinen kanneperuste esitetään kahdessa osassa, joista ensimmäinen koskee soveltamisasetuksen 49 artiklan rikkomista ja soveltamisasetuksen 50 artiklan rikkomista. Näissä kahdessa osassa kantaja esittää myös, että huolellisuusvelvollisuuden ja hyvän hallinnon periaatteita on loukattu.

Ensimmäinen osa, joka koskee soveltamisasetuksen 49 artiklan rikkomista sekä huolellisuusvelvollisuuden ja hyvän hallinnon periaatteiden loukkaamista

– Asianosaisten lausumat

22 Kantaja väittää, että siinä tapauksessa, että sen valitus ei olisi perusasetuksen 68 artiklan mukainen, valituslautakunnan pitäisi soveltamisasetuksen 49 artiklan mukaisesti ilmoittaa tästä sille ja kehottaa sitä poistamaan, jos mahdollista, todetut puutteet valituslautakunnan vahvistamassa määräajassa. Valituslautakunta ei koskaan ilmoittanut kantajalle, että tältä puuttui asiavaltuus, eikä se kehottanut tätä korjaamaan asiaa. Valituslautakunnan menettely perustui siten soveltamisasetuksen 49 artiklan virheelliseen tulkintaan.

23 Ensinnäkin kantajan mukaan soveltamisasetuksen 49 artiklan sanamuodosta ilmenee, että tätä artiklaa ei voida tulkita siten, että sillä viitataan ainoastaan ”valituksen ilmeisiin virheisiin”. Koska tässä säännöksessä mainitaan nimenomaisesti näiden virheiden joukossa perusasetuksen 68 artiklassa tarkoitettu tutkittavaksi ottamisen edellytysten puuttuminen, on epätodennäköistä, että yhteisön lainsäätäjä olisi

halunnut viitata vain ilmeisiin virheisiin, koska tutkittavaksi ottamisen edellytyksiä koskeva virhe ei koskaan ole ilmeinen. Siten kantajan mukaan riippumatta virheen korjaamisen vaikeudesta valituslautakunnalla on velvollisuus noudattaa soveltamisasetuksen 49 artiklaa silloin, kun virhe on korjattavissa. Kantaja perustelee kantansa tältä osin paitsi huolellisuusvelvollisuuden ja hyvän hallinnon periaatteilla myös yhteisön oikeusjärjestyksessä kantajalle annetulla takeella, jota ei voida tulkita niin suppeasti kuin esillä olevassa asiassa on tehty. Kantaja vetoaa lisäksi siihen, että valitus on hylätty sen väitetyn asiavaltuuden puutteen nojalla, korostaakseen sitä, että valituslautakunta ei kiistä sitä, että tällainen virhe esiintyi, eikä sitä, että valituslautakunta oli vielä käsittelyssä epävarma kantajan asiavaltuuden arvioinnin kannalta merkityksellisistä seikoista.

24 Toiseksi kantaja riitauttaa valituslautakunnan tulkinnan soveltamisasetuksen 49 artiklan ilmaisusta ”jos mahdollista”. Kantajan mukaan valituslautakunnan asiana ei ole tutkia, voidaanko virhe korjata helposti, ja vaikka sen olisi suoritettava tällainen tutkimus, sen olisi silti pyydettävä kantajaa poistamaan puute. Koska hallintomenettelyn osapuolen, ei valituslautakunnan, tehtävänä on pyrkiä korjaamaan havaittu puute, valituslautakunnalla ei ole toimivaltaa tutkia aluksi kysymystä siitä, voiko kantaja poistaa sen. Tällainen tulkinta johtaa kantajan mukaan mielivaltaan, sillä hallintomenettelyn osapuolen oikeuden olemassaolon edellytyksenä olisi hallinnon näkemys osapuolen kelpoisuudesta käyttää oikeuttaan.

25 Kolmanneksi kantaja korostaa, että soveltamisasetuksen 49 artikla on laadittu pakottavassa muodossa, kun siinä säädetään, että ”valituslautakunnan on ilmoitettava tästä valittajalle ja kehotettava tätä poistamaan, jos mahdollista, havaitut puutteet”. Siten tällä artiklalla velvoitetaan valituslautakunta ilmoittamaan puutteesta ja kehottamaan poistamaan se. Valituslautakunta ei ole noudattanut näitä kahta velvollisuutta. Sitä vastoin kantajan mukaan valituslautakunnalla ei ole velvollisuutta ilmoittaa sille, että sen oli toimitettava asiakirjoja puutteen poistamiseksi. Soveltamisasetuksen 49 artiklassa näet ei säädetä siitä, ja asiakirjojen esittäminen on ainoastaan yksi hallintomenettelyn osapuolella olevista useista keinoista poistaa havaittu puute.

26 Neljänneksi kantaja katsoo, että muiden osapuolten valituksen tutkittavaksi ottamista koskevien vastalauseiden ilmoittamisella ei voida perustella valituslautakunnan huolellisuuden puutetta sen pannessa täytäntöön soveltamisasetuksen 49 artiklassa säädettyä velvollisuuttaan. Valituslautakunta ei voi asettaa velvollisuuttaan riippuvaiseksi osapuolten väitteiden sisällön tutkimuksesta tai toimia vain siinä tapauksessa, että asianosaiset eivät viittaa soveltamisasetuksen 49 artiklassa tarkoitettuihin puutteisiin. Ei nimittäin ole kyse ”yksityisen lainkäytön menettelystä”.

27 Viidenneksi kantaja katsoo, että valituslautakunta jättää huomioimatta valitusmenettelyn hallinnollisen luonteen katsoessaan, että se, että kantajan annettaisiin poistaa puute, joka koskee asiavaltuutta, tarkoittaisi sitä, että otettaisiin ennalta kantaa osapuolten välisen erimielisyyden kohteena olevaan kysymykseen. Se huomauttaa, että tutkittavaksi ottamisen edellytysten olemassaolo on oikeusjärjestyksen perusteisiin liittyvä kysymys, joka valitusta käsittelevän elimen on tutkittava viran puolesta. Näin ollen sillä, ovatko asianosaiset vedonneet asiavaltuuden puuttumiseen, ei ole merkitystä.

28 Viimeiseksi kantaja on vedonnut istunnossa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa ensimmäistä kertaa siihen, että ainoa asiakirja, jonka valituslautakunta on toimittanut sille ennen käsittelyä, oli 27.6.2005 tehty lykkäämistä koskeva päätös, jonka mukaan valituslautakunta ei pitänyt valitusta selvästi perusteettomana tämän vaikuttamatta kuitenkaan lopulliseen päätökseen. Se esittää, että sillä oli tämän päätöksen perusteella ja sillä perusteella, että soveltamisasetuksen 49 artiklan 1 kohtaa ei sovellettu, perusteltu luottamus sen suhteen, että sen asiavaltuus oli vahvistettu riittävällä tavalla ennen käsittelyä.

29 YKLV:n mukaan kantajan esittämälle tulkinnalle soveltamisasetuksen 49 artiklasta ei ole perusteita. YKLV katsoo, että asiavaltuuden puuttumisen korjaaminen voi olla vaikeaa, ja väittää, että soveltamisasetuksen 49 artiklassa oleva viittaus perusasetuksen 68 artiklaan voi viitata ainoastaan muotovirheiden korjaamiseen. Lisäksi koska kantaja on kirjallisessa vaiheessa vastannut väliintulijan esittämiin väitteisiin, jotka koskevat sitä, ettei asia koske kantajaa suoraan ja erikseen, kantajan asiavaltuudesta

oli tullut asiassa ”aineellinen kysymys”. Näin ollen valituslautakunnan ei tarvinnut pyrkiä korjauttamaan tätä virhettä muotovirheenä. Lisäksi YKLV:n mukaan sillä, että yksittäisten tuottajien antamat valtakirjat olisi hyväksytty, olisi sallittu se, että uudesta yksiköstä olisi tullut menettelyn asianosainen, vaikka valituksen tekemiselle annettu määräaika oli päättynyt. Koska kantaja oli tehnyt valituksen omasta puolestaan, se ei voinut käsittelyssä vedota sellaisten yksittäisten tuottajien antamiin valtakirjoihin, jotka eivät olleet sen järjestön välittömiä jäseniä.

30 Väliintulijan mukaan valituslautakunnalla ei ole velvollisuutta tarkastaa etukäteen, ilmeneekö kantajan esittämistä asiakirjoista, että sillä on tosiasiallisesti asiavaltuus. Kantajan asiana on vedota asiavaltuuteensa ja esittää siihen liittyvät todisteet. Soveltamisasetuksen 49 artiklalla velvoitetaan valituslautakunta tarkastamaan, että tämä muodollinen edellytys täyttyy, mutta sillä ei aseteta lautakunnalle velvollisuutta tarkastaa, onko kantajalla tosiasiassa asiavaltuus.

– Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta

31 Tässä osassa kantaja moittii valituslautakuntaa yhtäältä siitä, että tämä ei ollut ilmoittanut sille, että se katsoi, että siltä puuttui asiavaltuus, ja toisaalta siitä, että se ei ollut kehottanut tätä osoittamaan asiavaltuuttaan.

32 Ensinnäkin on tarkastettava, onko valituslautakunta, kuten kantaja väittää, rikkonut soveltamisasetuksen 49 artiklan 1 kohtaa. Tältä osin on aluksi todettava, että tällä säännöksellä velvoitetaan valituslautakunta yhtäältä tarkastamaan, että valitus on perusasetuksen ja soveltamisasetuksen säännösten mukainen, ja toisaalta ilmoittamaan valituksen tekijälle todetuista puutteista ja kehottamaan sitä poistamaan ne, jos se on mahdollista, sen vahvistamassa määräajassa.

33 Velvollisuudesta tarkastaa, että valitus on perusasetuksen ja soveltamisasetuksen säännösten mukainen, on huomautettava, että soveltamisasetuksen 49 artiklan 1 kohdan muissa kieliversioissa tarkoitetaan sitä, että valitus on kummankin asetuksen kaikkien säännösten mukainen, kun ranskan- ja kreikankielisessä versiossa tarkoitetaan sitä, että valituslautakunta tarkastaa pelkästään sen, onko valitus perusasetuksen 67, 68 ja 69 artiklan ja soveltamisasetuksen 45 artiklan säännösten mukainen. Koska yhteisön asetusten yhdenmukaisen tulkinnan välttämättömyyden takia tiettyä tekstiä ei voida tarkastella muista erillisinä, vaan sitä on epäselvissä tapauksissa tulkittava ja sovellettava muilla virallisilla kielillä laadittujen kieliversioiden valossa (asia C-64/95, Lubella, tuomio 17.10.1996, Kok. 1996, s. I-5105, 17 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen), ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoo, että soveltamisasetuksen 49 artiklan 1 kohdan ranskan- ja kreikankielinen versio eivät anna tälle lauseelle eri merkitystä kuin kieliversiot ja että ranskan- ja kreikankielisiä versioita on tulkittava ja sovellettava muilla virallisilla kielillä laadittujen versioiden valossa (ks. asia C-117/95, Ebony Maritime ja Loten Navigation, tuomio 27.2.1997, Kok. 1997, s. I-1111, 29–31 kohta).

34 Kaksinkertaisesta velvollisuudesta ilmoittaa ja kehottaa poistamaan puute on todettava ensinnäkin, että soveltamisasetuksen 49 artiklan 1 kohdan saksan-, englannin-, tanskan-, espanjan-, italian- ja hollanninkielisestä kieliversiosta ilmenee, että ilmaisulla ”jos mahdollista” asetetaan velvollisuuden, joka koskee puutteen ilmoittamista ja kehottamista poistamaan se, edellytykseksi se, että todetut puutteet on objektiivisesti mahdollista poistaa. Siten päinvastoin kuin kantaja väittää, tällä säännöksellä velvoitetaan valituslautakunta arvioimaan kantajan mahdollisuudet poistaa puute siinä tarkoituksessa, että valituslautakunnan kehotukset rajataan koskemaan mahdollisia korjauksia. Koska soveltamisasetuksen 49 artiklan 1 kohdassa säädetyn velvollisuuden, joka koskee puutteen ilmoittamista ja kehottamista poistamaan se, tavoitteena on mahdollistaa se, että kantaja korjaa määräajassa valituslautakunnan toteamat puutteet, mainittujen puutteiden poistamisen on oltava mahdollista. Kuten YKLV ja väliintulija esittävät, asiavaltuuden puuttumista ei voida poistaa.

35 Lisäksi soveltamisasetuksen 49 artiklan 1 kohdassa ilmoitetaan, mitä on poistettava, ilmaisulla ”puutteet”, joka on ranskaksi ”irrégularités”, saksaksi ”Mängel”, englanniksi

”deficiencies”, italiaksi ”irregolarità”, tanskaksi ”mangler” ja portugaliksi ”irregularidades” ja joka synnyttää ajatuksen, että sillä viitataan pelkästään muodollistyyppisten virheiden korjaamiseen (ks. esimerkiksi tämän ilmaisun käyttö yhteisön tavaramerkistä annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 40/94 täytäntöönpanosta 13.12.1995 annetun komission asetuksen (EY) N:o 2868/95 (EYVL L 303, s. 1) 9 säännön 1 kohdassa ja yhteisömallista annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 6/2002 täytäntöönpanosta 21.10.2002 annetun komission asetuksen (EY) N:o 2245/2002 (EYVL L 341, s. 28) 10 artiklan 1 ja 2 kohdassa). Vastaavasti ilmaisu ”täydentämään”, joka on ranskaksi ”rectifié”, saksaksi ”berichtigt”, tanskaksi ”berigtiges”, italiaksi ”rettificato” ja portugaliksi ”regularizado” ja jota käytetään soveltamisasetuksen 49 artiklan 1 kohdan toisessa virkkeessä, viittaa pikemminkin muotovirheiden korjaamiseen (ks. esimerkiksi asetuksen N:o 2868/95 53 sääntö ja ranskankielisen, saksankielisen ja tanskankielisen ilmaisun osalta asetuksen N:o 2245/2002 12 artiklan 2 kohta) eikä sellaisia lisäperusteluita tai todisteita koskeviin pyyntöihin, joita osapuoli ei ole vielä esittänyt ja jotka koskevat sen valituksen tutkittavaksi ottamiseen liittyviä olennaisia seikkoja, kuten asiavaltuutta.

36 Näin ollen on katsottava, että soveltamisasetuksen 49 artiklan 1 kohdalla ei asetettu valituslautakunnalle velvollisuutta kehottaa kantajaa korjaamaan asiavaltuutta koskevaa puutetta, jonka se oli havainnut, koska tällainen puute on olennainen virhe, jonka osalta tämän säännöksen toisessa virkkeessä tarkoitettu ”täydentäminen” ei tule kyseeseen ja jota ei voida poistaa.

37 Toiseksi on katsottava, että ilmoittamisvelvollisuus liittyy velvollisuuteen kehottaa poistamaan puutteet, jotka voidaan poistaa. Koska soveltamisasetuksen 49 artiklan 1 kohdassa näet velvoitetaan valituslautakunta tarkastamaan, että valitus on kaikkien perusasetuksen ja soveltamisasetuksen säännösten mukainen, valituslautakunnalla olisi muussa tapauksessa velvollisuus ilmoittaa kaikista tutkittavaksi ottamisen edellytyksiin liittyvistä puutteista, myös puutteista, joita ei voida korjata, mikä olisi vastoin tämän säännöksen tavoitetta sellaisena kuin se on esitetty edellä 34 kohdassa. Vaikka erityistilanteissa tutkittavaksi ottamisen edellytyksiin liittyvän ongelman, jota ei voida poistaa, ilmoittaminen voi tosin suojata kantajaa päätökseltä, joka perustuu päättelyyn, joka ei ole ollut keskustelun kohteena, näin yleinen ilmoittamisvelvollisuus kävisi useimmiten raskaaksi valituslautakunnalle ja olisi samalla tehoton, koska

kantaja ei voisi poistaa puutetta. Kaiken lisäksi on todettava, että esillä olevassa asiassa asianosaiset olivat jo vedonneet kantajan asiavaltuuden puuttumiseen ja se oli yksi oikeusriidan aiheista.

38 Kantaja oli saanut tiedon tästä ongelmasta 24.2.2005 tehdystä väliintulohakemuksesta, joten valituslautakunnan ei ollut enää tarpeen ilmoittaa siitä, jotta kantaja voisi ottaa kantaa siihen. On näet niin, että kantaja on 14.4.2005 päivätyssä kirjelmässään vastannut väliintulijan väitteisiin ja esittänyt perustelut, joiden johdosta se katsoi, että sillä oli asiavaltuus. Lisäksi väliintulija on 29.7.2005 päivätyssä kirjelmässään täsmentänyt perustelunsa kantajan asiavaltuuden puuttumisen osalta, ja myös YKLV on väittänyt kirjelmässään, että kantajalla ei ollut asiavaltuutta.

39 Lisäksi päinvastoin kuin kantaja väittää, soveltamisasetuksen 49 artiklan 1 kohdan viittaus perusasetuksen 68 artiklaan ei ole esteenä tälle tulkinnalle, koska tätä säännöstä täytäntöön pantaessa voi esiintyä myös poistettavissa olevia muotoon liittyviä ongelmia. Esimerkkinä mainittakoon, että koska tällä säännöksellä mahdollistetaan se, että oikeushenkilöiden käytössä on oikeussuojakeino, näillä oikeushenkilöillä on velvollisuus perusasetuksen 82 artiklan nojalla ilmoittaa niiden toimipaikka tai laitos taikka edustajan kotipaikka. Jos tällainen tieto on jäänyt antamatta, valituslautakunnalla on velvollisuus ilmoittaa tästä puutteesta kantajalle ja kehottaa sitä poistamaan se.

40 Tästä seuraa, että valituslautakunta ei ole rikkonut soveltamisasetuksen 49 artiklan 1 kohtaa, kun se ei ole ilmoittanut kantajalle, että se katsoi, ettei kantajalla ollut asiavaltuutta, ja kun se ei ole kehottanut kantajaa poistamaan tätä puutetta.

41 Toiseksi huolellisuusvelvollisuuden ja hyvän hallinnon periaatteiden väitetystä loukkaamisesta on todettava, että kantaja ei ole esittänyt ainuttakaan seikkaa, jonka perusteella näiden periaatteiden loukkaaminen voitaisiin todeta, paitsi sen, että

valituslautakunta ei ollut ilmoittanut sille havaitsemastaan asiavaltuuden puutteesta ja kehottanut sitä poistamaan tätä puutetta. Koska muun muassa edellä 34–40 kohdasta ilmenee, että tämä valituslautakunnan kanta oli soveltamisasetuksen 49 artiklan 1 kohdan vaatimusten mukainen, lautakunta ei ole loukannut huolellisuusvelvollisuuden ja hyvän hallinnon periaatteita.

42 Viimeiseksi kantajan väitteestä, joka koskee sen perusteltua luottamusta siihen seikkaan, että sen asiavaltuus oli selvitetty riittävällä tavalla ennen käsittelyä, on todettava, että kantaja on esittänyt tämän väitteen ensimmäistä kertaa istunnossa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa. Lykkäämisestä 27.6.2005 tehty päätös, johon kantaja vetoaa luottamuksensuojansa tueksi, on tehty vastauksena väliintulijan vaatimukseen, joka koskee kantajan myöntämispäätöksestä tekemän valituksen lykkäävän vaikutuksen poistamista. On todettava, että mainittua päätöstä ei ole tehnyt valituslautakunta vaan erillinen komitea, jolla on toimivalta tehdä päätöksiä valituksen lykkäävän vaikutuksen poistamisesta ja joka ei edes muodostunut samoista henkilöistä kuin valituslautakunta. Lisäksi tämä komitea on huomauttanut päätöksensä 10 kohdassa, että menettelyn silloisessa vaiheessa oli hankala arvioida, onko kantajan valituslautakunnalle tekemä valitus perusteltu, erityisesti siitä syystä, että väliintulija ei ollut vielä jättänyt väliintulokirjelmäänsä. Sitten todettiin, että kyseisessä vaiheessa ei ollut katsottu, että valitus olisi selvästi perusteeton, tämän vaikuttamatta kuitenkaan YKLV:n lopulliseen kantaan. Tästä seuraa, että komitea ei ollut arvioinut erikseen kantajan valituksen tutkittavaksi ottamisen edellytyksiä eikä esittänyt tällaista valituslautakunnan kantaa. Komitea esitti lisäksi arviointinsa sillä varauksella, ettei se vaikuta lopulliseen päätökseen. Näin ollen on katsottava, ettei tämä päätös voinut antaa kantajalle perusteltua luottamusta sen osalta, että sen asiavaltuus oli osoitettu valituslautakunnassa. Näin ollen tämä väite on hylättävä.

43 Tästä seuraa, että ensimmäinen osa on hylättävä.

Toinen osa, joka koskee soveltamisasetuksen 50 artiklan rikkomista ja huolellisuusvelvollisuuden ja hyvän hallinnon periaatteiden loukkaamista

– Asianosaisten lausumat

44 Kantaja katsoo, että valituslautakunnan olisi pitänyt soveltamisasetuksen 50 artiklan nojalla pitää toinen suullinen käsittely sen mahdollistamiseksi, että muut asianosaiset voivat tutkia asiakirjoja, jotka se aikoi toimittaa osoittaakseen, että sen valitus oli otettava tutkittavaksi. Tältä osin kantaja huomauttaa, että suullinen käsittely on soveltamisasetuksen 50 artiklan sanamuodon mukaan se menettelyn vaihe, jossa todisteiden vastaanotto tapahtuu. Se katsoo tällä perusteella, että valituslautakunnan on hyvän hallinnon periaatteen nojalla hyväksyttävä kaikkien sellaisten todisteiden esittäminen, joita asianosaiset pitivät tarpeellisina, tai, jos tämä ole mahdollista, pitää toinen suullinen käsittely, kuten soveltamisasetuksessa nimenomaisesti säädetään.

45 Kantajan mukaan siitä huolimatta, että yhteisön toimielimillä on tietty harkintavalta niiden käyttäessä toimivaltaansa, tämän toimivallan vastapainona ovat kuitenkin huolellisuusvelvollisuuden ja hyvän hallinnon periaatteet, jotka velvoittavat ne tekemään päätöksen täysin tietoisena asiaan vaikuttavista seikoista. Oikeuskäytännössä on siten tunnustettu, että siinä tapauksessa, että yhteisön toimielimillä on harkintavaltaa, yhteisön oikeusjärjestyksessä hallinnollisten menettelyjen osalta annettujen takeiden noudattaminen, joihin kuuluu toimivaltaisen toimielimen velvollisuus tutkia huolellisesti ja puolueettomasti kaikki esillä olevan asian merkitykselliset seikat, on perustavanlaatuisen tärkeää.

46 Jos toteamus, jonka mukaan kantajalla ei ole asiavaltuutta riitauttaa myöntämispäätöstä, merkitsee sitä, että kantajalta riistetään ainoa saatavilla oleva tehokas oikeussuojakeino sekä yhteisön oikeudessa että kansallisessa oikeudessa, valituslautakunnan olisi kantajan mukaan pitänyt antaa kantajalle mahdollisuus hoitaa tutkittavaksi ottamista koskeva kysymys, jonka osalta valituslautakunta oli epävarma.

47 YKLV katsoo, ettei valituslautakunnalla ollut mitään velvollisuutta hyväksyä kantajan vaatimaa asiakirjojen esittämistä, sillä näillä asiakirjoilla ei ollut merkitystä arvioitaessa kantajan, joka oli tehnyt valituksen omasta puolestaan eikä määrättyjen yksittäisten tuottajien puolesta, asiavaltuutta. Näiden asiakirjojen hyväksyminen olisi merkinnyt menettelyllisten takeiden loukkaamista muuttamalla valitusta olennaisesti suullisen käsittelyn vaiheessa. Lisäksi YKLV katsoo, että koska valituslautakunnan mukaan myöntämispäätös saattoi vaikuttaa Nadorcott-lajikkeen kasviaineksen myyjiin, sillä, että suullisessa käsittelyssä olisi esitetty Gesliven ja Anecoopin välinen sopimus, joka koski rojaltimaksujen maksamista, ei olisi ollut merkitystä kantajan asiavaltuuden tutkimisen kannalta. Lisäksi asetukset, jotka sääntelevät menettelyä valituslautakunnassa, eivät estäneet kantajaa esittämästä kirjallisesti huomautuksiaan 29.7.2005 päivätyssä väliintulijan kirjelmässä ja 15.9.2005 päivätyssä YKLV:n kirjelmässä esitetyistä tutkittavaksi ottamisen edellytysten puuttumista koskevista väitteistä. Lopuksi toisen suullisen käsittelyn tarkoituksenmukaisuutta koskeva päätös kuuluu YKLV:n mukaan siihen riippumattomaan toimivaltaan, joka valituslautakunnalla on oltava prosessiekonomiaan liittyvissä kysymyksissä.

48 Väliintulija katsoo lisäksi, että valituslautakunta on hylännyt kantajan vaatimuksen perustellusti, koska uusien asiakirjojen esittäminen olisi merkinnyt uuden suullisen käsittelyn pitämistä ja loukannut soveltamisasetuksen 50 artiklassa vahvistettua yhden saman käsittelyn periaatetta.

– Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta

49 On aluksi todettava, että kantaja on vaatinut suullisessa käsittelyssä valituslautakunnassa ensisijaisesti sitä, että sille myönnettäisiin määräaika, jotta se voisi hankkia ja myöhemmin esittää valituslautakunnalle täydelliset asiakirjat, jotka osoittavat, että

myöntämispäätös koski sen jäseniä suoraan ja erikseen. Toissijaisesti se vaati, että sen annettaisiin esittää suullisessa käsittelyssä epätäydelliset asiakirjat, jotka sen edustajat olivat tuoneet ja jotka muodostuivat yksittäisten tuottajien esittämistä valtakirjoista myöntämispäätöstä koskevan valituksen tekemistä varten ja Anecoop-osuuskunnan ja Gesliven välisestä sopimuksesta rojaltimaksujen maksamisesta Nadorcott-lajikkeen käytöstä.

50 Ensinnäkin soveltamisasetuksen 50 artiklan väitetystä rikkomisesta on todettava, että tämän artiklan 1 ja 2 kohdassa järjestetään riitojen nopea ratkaiseminen viipymättä järjestettävän ja yhteen samaan käsittelyyn keskittyvän suullisen menettelyn avulla. Saman artiklan 3 kohdasta ilmenee, että menettelyn asianosainen voi pyytää toista suullista käsittelyä vain, jos se osoittautuu tarpeelliseksi käsittelyn aikana tai sen jälkeen muuttuneiden olosuhteiden vuoksi.

51 Tältä osin on todettava ensinnäkin, että asiakirjat, jotka kantaja aikoi esittää, eivät perustuneet olosuhteisiin, jotka olivat muuttuneet käsittelyn aikana tai sen jälkeen. Sopimus ja valtakirjat, jotka se halusi esittää suullisessa käsittelyssä, ovat näet ilmiselvästi ennen mainittua käsittelyä laadittuja asiakirjoja. Missään tapauksessa ei voida katsoa, että nämä asiakirjat tai lisävaltakirjat, jotka kantaja halusi esittää käsittelyn jälkeen, paljastaisivat oikeusriidan tosiseikkojen muuttuneen. YKLV ja väliintulija korostavat perustellusti yhtäältä sitä, että kantaja on tehnyt valituksen omasta puolestaan, eikä sen tilalle voi tulla suullisessa käsittelyssä muita henkilöitä, jotka eivät ole tehneet valitusta määräajassa. Toisaalta sopimuksesta ei niiden mukaan paljastu mitään uutta tosiseikkaa, sillä kuten valituslautakunta on todennut, se rajoittuu sen seikan korostamiseen, että yksittäisten mandariinintuottajien ja mahdollisesti Anecoopin on maksettava rojaltimaksua suojatun lajikkeen myymisestä ja käytöstä. Tämä velvollisuus perustuu suoraan kasvilajikkeiden suojelujärjestelmään, ja valituslautakunta on myöntänyt sen vaatimatta todistelua.

52 Toiseksi vaikka oletettaisiin, että näillä todisteilla olisi ollut merkitystä, kantajalla on ollut useita kuukausia aikaa väliintulijan ja YKLV:n kirjelmien jättämisen ja suullisen käsittelyn välillä. Tämän ajanjakson kuluessa sillä oli mahdollisuus koota ja toimittaa asiakirjat tai ainakin pyytää valituslautakuntaa lykkäämään käsittelyä, jotta kaikkien todisteiden tutkinta yhdessä samassa käsittelyssä olisi mahdollista. Mikään ei näet viittaa siihen, ettei tutkintaa olisi voitu toimittaa yhdessä samassa käsittelyssä, jos kantaja olisi valmistautunut käsittelyyn riittävän huolellisesti.

53 Tästä seuraa, että koska asian olosuhteet eivät täytä soveltamisasetuksen 50 artiklassa toisen suullisen käsittelyn pitämiselle säädettyjä edellytyksiä, valituslautakunta ei ole rikkonut tätä säännöstä hylkäämällä kantajan vaatimukset.

54 Toiseksi huolellisuusvelvollisuuden ja hyvän hallinnon periaatteiden väitetystä loukkaamisesta on todettava, että kantaja ei ole esittänyt mitään seikkaa, jonka perusteella olisi mahdollista todeta näiden periaatteiden loukkaaminen, lukuun ottamatta sitä, että valituslautakunta ei ole hyväksynyt niiden todisteiden esittämistä, jotka kantajan edustajat olivat tuoneet suulliseen käsittelyyn tai jotka ne halusivat kerätä jatkossa. Edellä esitetystä kuitenkin seuraa, että valituslautakunnalla ei ole soveltamisasetuksen 50 artiklan nojalla velvollisuutta hyväksyä kaikkien sellaisten todisteiden esittämistä, joita asianosaiset pitävät tarpeellisina. Päinvastoin hyvän hallinnon turvaamiseksi valituslautakunnan on tämän säännöksen mukaan hyväksyttävä todisteita, jotka edellyttävät toisen suullisen käsittelyn pitämistä, ainoastaan, jos kyse on merkityksellisistä seikoista, jotka perustuvat olosuhteisiin, jotka ovat muuttuneet käsittelyn aikana tai sen jälkeen.

55 On myös todettu, että tässä asiassa ei ole osoitettu, että todisteet, joiden tutkimista valituslautakunnassa kantaja vaatii, perustuivat olosuhteisiin, jotka olivat muuttuneet soveltamisasetuksen käsittelyn aikana tai sen jälkeen (ks. edellä 51 kohta). Lisäksi tarjotuilla todisteilla ei ole merkitystä esillä olevassa asiassa (ks. edellä 51 kohta),

eikä niitä ole esitetty ajoissa, jotta ne voitaisiin tutkia yhdessä samassa käsittelyssä (ks. edellä 52 kohta). Näissä olosuhteissa soveltamisasetuksen 50 artiklan sanamuoto estää näiden todisteiden hyväksymisen. Tästä seuraa, että valituslautakunta ei voinut loukata huolellisuusvelvollisuuden ja hyvän hallinnon periaatteita hylkäämällä nämä todisteet.

56 Näin ollen toinen osa on hylättävä.

57 Kaiken edellä esitetyn perusteella ensimmäinen kanneperuste on hylättävä.

Toinen kanneperuste, joka koskee kantajan asiavaltuuden tunnustamatta jättämistä

58 Toinen kanneperuste esitetään kahdessa osassa, joista ensimmäinen koskee sitä, että myöntämispäätös koskee kantajaa ja sen jäseniä erikseen, ja toinen väitettyä tehokkaan oikeussuojan puutetta.

Ensimmäinen osa, joka koskee sitä, että myöntämispäätös koskee kantajaa ja sen jäseniä erikseen

– Asianosaisten lausumat

59 Ensimmäiseksi kantaja moittii valituslautakuntaa siitä, että se on keskittynyt siihen seikkaan, että kantaja on yhdistys, ja jättänyt huomioimatta sen jäsenten

asiavaltuuden. Kantajan mukaan ei pidä tutkia pelkästään sitä, onko kantajalla itsellään asiavaltuus riitauttaa myöntämispäätös, vaan myös se, onko sen jäsenillä tai jäsenten jäsenillä (tässä asiassa Copal de Algemesillä, Anecoopin jäsenellä) mainittu valtuus. Riidanalaisessa päätöksessä valituslautakunta ei ole huomioinut ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen oikeuskäytäntöä, jonka mukaan myös yritysten yhteenliittymillä on oikeus vaatia toimien kumoamista silloin, kun niiden jäsenet voivat tehdä näin erikseen.

60 Toiseksi kantaja katsoo, että valituslautakunta on virheellisesti asettanut kantajan asiavaltuuden edellytykseksi kaikkien sen jäsenten asiavaltuuden. Siten valituslautakunta on antanut merkitystä sille, että myöntämispäätös koskee vain tiettyjä kantajan jäseniä tuottajina, kun toisia päätös taas ei voi koskea. Oikeuskäytännön mukaan yhdistyksillä, joiden jäsenistä vähintään yksi olisi voinut turvautua oikeussuojan keinoon itse, on asiavaltuus.

61 Kolmanneksi kantaja riitauttaa valituslautakunnan kannanotot kysymyksestä, joka koskee sitä, edustaako kantaja todella kyseessä olevien tuottajien yleisiä etuja. Kantajan mukaan valituslautakunta jättää huomioimatta sen, että kantaja riitauttaa Nadorcott-lajikkeen suojan osuuskuntien kaikkien tuottajajäsenten puolesta, koska se edustaa sääntöjensä 2 artiklan a alakohdan mukaan osuuskuntien järjestöjä, jotka eivät ole ilmaisseet millään tavalla vastustavansa kyseistä valitusta ja jotka itse edustavat osuuskuntia. Lisäksi oikeuskäytännöstä ilmenee, että kaikkien yhdistyksen jäsenten oletetaan valtuuttaneen yhdistyksen toimimaan puolestaan, jos säännöissä säädetään näin ja jos jäsenet eivät ole ilmaisseet vastustavansa sitä.

62 Neljänneksi kantaja katsoo, että valituslautakunta on tehnyt virheen katsoessaan, että myöntämispäätös ei koske sitä erikseen, koska kantajalla ei ole vain sille tunnusomaisia erityispiirteitä eikä se ole sellaisessa tosiasiallisessa tilanteessa, jonka perusteella se erottuu kaikista muista. Oikeuskäytännöstä ilmenee kantajan mukaan, että tämä edellytys täyttyy, kun riidanalainen toimi vaikuttaa kyseessä olevan yrityksen

oikeudelliseen asemaan sille tunnusomaisten erityispiirteiden tai sellaisen tosiasiallisen tilanteen takia, jonka perusteella se erottuu kaikista muista ja se voidaan yksilöidä samalla tavalla kuin se, jolle toimi on osoitettu. Se, että toimi vaikuttaa kaikkiin asianomaisiin taloudellisiin toimijoihin, ei ole esteenä sille, että toimi koskee erikseen joitakin niistä.

63 Ensinnäkin kun otetaan huomioon kantajan asema kasviaineksen myyjänä, myöntämispäätöksen seurauksena on, että jokaisella henkilöllä, joka haluaa osallistua kasvisaineksen tuottamiseen tai myyntiin, on oltava omistajan myöntämä lisenssi. Näin ollen kantajan mukaan on tutkittava, vaikuttaako päätös kantajan jäsenten oikeudelliseen asemaan eri tavalla kuin muiden kasviaineksen tuottajien ja myyjien asemaan. Myöntämispäätöksellä on pakotettu tietyt kantajan jäsenet, jotka myyvät Nadorcott-lajiketta, lopettamaan tämä toiminta, mistä on aiheutunut huomattavaa vahinkoa, jonka perusteella ne erottuvat kaikista muista kasviaineksen myyjistä. Vaikka valituslautakunta mainitsee riidanalaisessa päätöksessä, että Anecoop myy tätä kasviainesta, se on jättänyt tämän tiedon sittemmin huomioimatta ja keskittynyt siihen seikkaan, että kantaja ei itse myynyt kasviainesta. Anecoopin tilanteen tutkimuksesta olisi ilmennyt, että kantajalla oli asiavaltuus riitauttaa myöntämispäätös.

64 Toiseksi tuottaja-asemansa osalta kantaja korostaa, että se ei ole esittänyt edustavansa tuottajien yleisiä etuja perusteluna sille, että päätös koski sitä erikseen. Sitä vastoin kantaja katsoo, että sillä on asiavaltuus, koska se edustaa sellaisten jäsenten etuja, joihin päätös vaikuttaa suoraan tuottajina. Kantaja huomauttaa, että koska 90 prosenttia Nadorcott-lajikkeen käsittelyä harjoittavista yrityksistä on sijoittautunut Valenciaan, on mahdotonta väittää, että myöntämispäätös voisi vaikuttaa muihin yhteisössä toimiviin tuottajien ja osuuskuntien liittoihin samalla tavalla kuin kantajaan. Kyseessä olevat osuuskunnat myyvät näet yli puolet Valenciasta peräisin olevista sitrushedelmistä, ja koska kantajaan kuuluvat lähes kaikki nämä osuuskunnat, henkilöt, joita myöntämispäätös pääasiassa vahingoittaa, kuuluvat kantajan jäseniin.

65 Koska lähes koko Nadorcott-lajikkeen tuotanto on peräisin Valenciasta, se, että myöntämispäätöksen seurauksena kaikkien yhteisön tuottajien on maksettava rojaltimaksua Nadorcott-lajikkeen tuotannosta, merkitsee sitä, että mikäli tätä maksua ei makseta, lähes koko Valencian tuotanto on lainvastaista. Ainoastaan näiden tuottajien on kantajan mukaan vastedes maksettava jalostajalle rojaltimaksua tai hävitettävä istutuksensa, mikä vaikuttaa niiden kilpailuasemaan markkinoilla tavaran myyntihetkellä. Näin ollen väite, jonka mukaan myöntämispäätös vaikuttaa kantajan jäseniin samalla tavalla kuin mihin tahansa tuottajaan, joka viljelee tulevaisuudessa kyseistä lajiketta, ei pidä paikkaansa, koska kantajan jäsenillä on päinvastoin joukko erityispiirteitä, joiden perusteella ne erottuvat muista tuottajista.

66 Kolmanneksi kantaja katsoo, että sen jäsenillä on samat erityispiirteet kuin Van Zanten Plants -yhtiöllä (jäljempänä Van Zanten), joka teki valituksen valituslautakuntaan (asiat A 005/2003 ja A 006/2003). Koska Van Zanten oli ollut suojatun lajikkeen, joka oli tämän yhtiön mukaan samankaltainen kuin uusi lajike, jolle YKLV oli myöntänyt yhteisön suojan, maailmanlaajuinen jälleenmyyjä, valituslautakunta tunnusti sen asiavaltuuden. Kantajan mukaan valituslautakunta näet katsoi, että markkinoilla esiintyisi sekaannusta, jos lajikkeet osoittautuisivat tosiasiallisesti samankaltaisiksi, ja siten Van Zanten joutuisi puolustamaan oikeuksiaan suojan loukkaamista koskevilla kanteilla.

67 Kantaja katsoo, että esillä olevassa asiassa tilanne on samankaltainen, koska myöntämispäätöksellä pakotetaan sen jäsenet repimään juuriltaan kaikki istutuksensa, jos ne eivät hyväksyneet väliintulijan asettamia kalliita ehtoja. Koska kantaja on Nadorcott-lajikkeen kanssa kilpailevaa Afourer-lajikketta myyvien yritysten edustaja, se, että päätös koskee sitä erikseen, perustuu molemmissa asioissa asemaan suojaa hakevan yrityksen kilpailijana. Valituslautakunnan olisi pitänyt esillä olevassa asiassa ottaa huomioon se, miten kantajan asema neuvottelukumppanina ja kilpailijana vaikutti asiaan, kuten se on tehnyt Van Zantenia koskevassa asiassa.

68 Neljänneksi kantaja moittii valituslautakuntaa siitä, että se on virheellisesti jättänyt esillä olevassa asiassa huomioimatta valtiontukia koskevan yhteisön oikeuskäytännön. Kantaja katsoo, että kasvilajikkeiden suojaan liittyvä väitemenettely ei poikkea valtiontukimenettelystä siinä määrin, että oikeuskäytäntöä, joka koskee valtuutta nostaa kanteita komission valtiontukiasioissa tekemistä päätöksistä, ei sovellettaisi siihen. Oikeuskäytännöstä ilmenee, että EY 88 artiklan 2 kohdassa tarkoitettuja osapuolia, joita asia koskee, ovat myös sellaiset henkilöt, yritykset tai yhdistykset, joiden etuihin tuen myöntäminen saattaa vaikuttaa, erityisesti kilpailevat yritykset ja toimialajärjestöt (ks. asia 323/82, Intermills v. komissio, tuomio 14.11.1984, Kok. 1984, s. 3809, Kok. Ep. VII, s. 667, 16 kohta ja asia C-204/97, Portugali v. komissio, tuomio 3.5.2001, Kok. 2001, s. I-3175, 31 kohta). Kantajan mukaan valtiontukea saavan yrityksen kilpailijana olevien yritysten asiavaltuuden tunnustaminen ei perustu EY 87 ja EY 88 artiklassa määrätyn valtiontukien valvontamenettelyn erityispiirteisiin. Tämä asiavaltuus perustuu todellisuudessa valtiontuen vaikutuksiin samojen markkinoiden sellaisiin toimijoihin, jotka eivät saa tukea. Kantajan mukaan esillä olevassa asiassa tilanne on samankaltainen, mikä mahdollistaa mainitun oikeuskäytännön soveltamisen tässä asiassa.

69 Lisäksi kantajan mukaan niiden kolmansien oikeudet, jotka haluavat riitauttaa kasvilajikkeen suojan, eivät rajoitu perusasetuksen 59 artiklassa säädettyyn väitemenettelyyn. Ne voivat myös tehdä valituksen saman asetuksen 67 artiklan ja sitä seuraavien artikloiden perusteella. Perusasetuksen 59 artiklan väitemenettelyllä, joka mahdollistaa vain sen, että asianosaiset voivat riitauttaa tosiseikat, joiden perusteella YKLV on myöntänyt suojan, on eri tavoitteet kuin perusasetuksen 67 artiklan mukaisilla valituksilla. Kantajan mukaan jättäessään huomioimatta tämän valituksen mahdollisuuden valituslautakunta poikkeaa myös asiavaltuutta koskevasta päätöskäytännöstään. Van Zantenia koskevassa päätöksessä se on kantajan mukaan todennut, että perusasetuksen 67 artiklalla ei evätä kolmansilta heidän oikeuttaan tehdä valitus tämän säännöksen perusteella siitä syystä, että ne eivät ole esittäneet aikaisemmin vastalausetta. Valituslautakunta ei ole ilmoittanut, miksi osallistumisella kasvinjalostajanoikeuden myöntämistä koskevaan menettelyyn olisi merkitystä tässä asiassa.

70 Kuten valtiontuen saaja, suojatun lajikkeen haltija hankkii kantajan mukaan suhteessa kilpailijoihinsa edun, joka vaikuttaa sen kilpailuasemaan. Kantajan mukaan oikeuskäytännöstä ilmenee, että vaikka nämä tuet vaikuttavat välttämättä saajiensa välittömien kilpailijoiden kilpailuasemaan, vaikutus kilpailijoiden markkina-asemaan ei kuitenkaan ole olennainen, koska tuen saajien kilpailijoina voidaan pitää kaikkia yhteisön maanviljelijöitä. Esillä olevassa asiassa Nadorcott-lajikkeelle myönnetty suoja vaikuttaa olennaisesti tuottajiin, joita kantaja edustaa. Ne ovat huonommassa asemassa suhteessa kaikkiin niihin yhteisön tuottajiin, jotka haluavat aloittaa tämän lajikkeen viljelyn, koska ne viljelivät sitä jo myöntämispäätöksen tekoaikaan. Kantajan mukaan tuottajat, joilla ei vielä ole tämän lajikkeen mandariineja, voivat valita muun lajikkeen, jos ilmenee, että jalostajan heille tarjoaman luvan ehdot eivät ole hyväksyttävissä eikä tämä aiheuta vakavia seurauksia heidän taloudelliselle toiminnalleen. Sitä vastoin tuottajien, joilla on jo tämän lajikkeen puita viljelmillään, on revittävä juuriltaan nämä puut. Koska puiden ”käyttöikä” on noin 20 vuotta, juuri kukaan tuottajista ei ole kokonaan poistanut viljelmiensä hankintakustannuksia. Niinpä kantajan jäsenten asema ei ole rinnastettavissa muiden tuottajien asemaan, ja myöntämispäätös on muuttanut olennaisesti niiden kilpailuaseman.

71 Lopuksi sen oikeuskäytännön osalta, jolla edellytetään kantajan osallistumista hallinnolliseen menettelyyn, jotta sen asiavaltuus valtiontukia koskevan komission päätöksen kumoamisen osalta voidaan tunnustaa, kantaja korostaa, että myös menettely valituslautakunnassa on hallinnollinen menettely. Koska valituslautakunta kuuluu hallinnolliseen elimeen, jolla on päätösvalta kasvinjalostajanoikeuksien osalta, se ei ole tuomioistuin. Niinpä YKLV:n päätöksestä tehty valitus on kasvilajiketta koskevaan oikeuteen johtavan hallinnollisen menettelyn vaihe. Siten kantaja on osallistunut hallinnolliseen menettelyyn.

72 YKLV katsoo aluksi, että perusasetuksen 68 artiklan muotoilu on sama kuin EY 230 artiklan. Näin ollen se katsoo, että esillä olevan kanneperusteen tutkimisen on perustuttava tässä määräyksessä olevan käsitteen ”henkilö, jota päätös koskee erikseen”

tulkintaan oikeuskäytännön nojalla. Oikeuskäytännössä tunnustetaan ammatillisen yhdistyksen, joka on perustettu jäsentensä puolustamista varten, asiavaltuus, jos yhdistys on yksilöitävissä sillä perusteella, että sen omia etuja loukataan, jos se edustaa henkilöitä, joilla olisi itsellään asiavaltuus, ja jos jossain määräyksessä tai säännöksessä tunnustetaan sille nimenomaisesti tietyt menettelylliset oikeudet.

73 Ensinnäkin YKLV katsoo, että oikeuskäytännön mukaan toimi ei koske kantajaa erikseen, jos sen tilannetta ei ole otettu huomioon tehtäessä tätä tointa, joka näin ollen vaikuttaa siihen samalla tavalla kuin kaikkiin muihinkin henkilöihin, jotka ovat samassa tilanteessa. Esillä olevassa asiassa ei ole todistettu, että kantaja on kasviaineksen myyjä, ja joka tapauksessa ei ole kyse sellaisista erityispiirteistä tai seikoista, joiden perusteella se erottuisi muista kasviaineksen myyjistä.

74 Toiseksi YKLV katsoo, että kantajan sääntöjen mukaan sen välittöminä jäseninä ovat osuuskuntien järjestöt eivätkä itse osuuskunnat tai mandariinintuottajat. Siten kantaja voi edustaa laillisesti osuuskuntien järjestöjen etuja, mutta se ei ollut esittänyt mitään seikkaa, joka osoittaisi, että päätös koskisi erikseen näitä järjestöjä, jotka vain puolustivat jäsentensä yleisiä etuja. Lisäksi sikäli kuin jotkut kantajan jäsenistä saattoivat olla kasviaineksen myyjiä, kantaja ei ollut esittänyt mitään erityispiirrettä, jonka perusteella ne voisivat erottua muista myyjistä. Yksittäisten tuottajien tilanteen osalta YKLV toteaa, että kantaja on tehnyt valituksen omasta puolestaan eikä sen säännöissä ole mitään kohtaa, jonka nojalla voitaisiin todeta, että kantajalla olisi valtuutus esiintyä oikeudessa puolustamassa tiettyjen erityisten mandariinintuottajien etuja. Lisäksi tiettyjen mandariinintuottajien omat edut poikkesivat niiden osuuskuntien yleisistä eduista, joita kantaja voi edustaa. Lopuksi päätös koskee Nadorcott-lajikkeen tuottajia, jotka ovat kantajan välillisiä jäseniä, vain sellaisen objektiivisen tosiasiallisen tilanteen vuoksi, jonka perusteella ne eivät mitenkään erotu muista lajikkeen tuottajista ja joka oli suoraan kasvinjalostajanoikeuksia koskevaan yhteisön

järjestelmään perustuva velvollisuus maksaa rojaltimaksua sellaisen lajikkeen viljelemisestä, joka vastedes on suojattu. Oikeuskäytännöstä ilmenee erityisesti, että ei riitä, että toimella on määrättyihin toimijoihin merkittävämpiä taloudellisia vaikutuksia kuin muihin tämän alan toimijoihin, jotta tämä päätös koskisi niitä erikseen.

75 Kolmanneksi YKLV korostaa, että perusasetuksessa ja erityisesti 59 artiklassa tunnustetaan myöntämismenettelyyn YKLV:ssä osallistuville osapuolille tietyt menettelylliset oikeudet. Se huomauttaa, että kantaja on saanut tiedon kasvinjalostajanoikeutta koskevasta hakemuksesta yhteisön kasvilajikeviraston virallisesta lehdestä 26.2.1996 eikä se ole vastustanut hakemusta. Näin ollen päätös ei voi koskea sitä erikseen niiden menettelyllisten oikeuksien vuoksi, jotka se olisi voinut saada osallistumalla tähän menettelyyn. Lisäksi perusasetuksen 59 artiklan menettely menettäisi merkityksensä, jos sen sijaan, että kaikki ne, jotka haluavat vastustaa suojan myöntämistä lajikkeelle, esittäisivät huomautuksensa hallinnollisen menettelyn kuluessa, ne voisivat odottaa menettelyn päättymistä YKLV:ssä, tehdä valituksen ja väittää, että myönnetty kasvinjalostajanoikeus oli pätemätön. Lopuksi Van Zantenin, joka oli sellaisen YKLV:ssä rekisteröidyn lajikkeen yksinmyyjä, joka oli välittömässä kilpailutilanteessa sen uuden lajikkeen kanssa, jota koskeva oikeus myönnettiin, ja kantajan, joka ei väitä, että se itse tai sen jäsenet olivat rekisteröityjen ja suojattujen subjektiivisten oikeuksien haltijoita, tilanteiden välillä on perustavanlaatuinen ero.

76 Väliintulija esittää samat väitteet kuin YKLV.

– Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta

77 On aluksi todettava, että koska myöntämispäätöstä ei ole osoitettu kantajalle, päätöksen on perusasetuksen 68 artiklan mukaan koskettava sitä suoraan ja erikseen, jotta se voisi tehdä valituksen valituslautakunnassa.

78 Tältä osin on todettava ensimmäiseksi, että perusasetuksen espanjankielisessä versiossa säädetään, että valituksen voi tehdä henkilö, jota päätös koskee ”directa y personalmente”, italiankielisessä ”direttamente e personalmente” [ja suomenkielisessä ”välittömästi ja henkilökohtaisesti”]. Englannin-, saksan-, portugalin-, tanskan-, maltan-, hollannin-, puolan-, ruotsin- ja kreikankielisessä versiossa käytetään kuitenkin ranskan kielen ilmaisua ”directement et individuellement” [suomeksi ”suoraan ja erikseen”] vastaavaa ilmaisua. Tältä osin on todettava, että yhteisön asetusten yhdenmukaisen tulkinnan välttämättömyyden takia tiettyä tekstiä on epäselvissä tapauksissa tulkittava ja sovellettava muilla virallisilla kielillä laadittujen kieliversioiden valossa (ks. edellä 33 kohta). Näin ollen on katsottava, että espanjan- ja italiankieliset kieliversiot eivät anna tälle kohdalle eri merkitystä kuin muilla virallisilla kielillä laaditut kieliversiot ja että näitä kieliversioita on tulkittava ja sovellettava muilla virallisilla kielillä laadittujen versioiden valossa (ks. vastaavasti em. asia Ebony Maritime ja Loten Navigation, tuomion 29–31 kohta).

79 Niinpä on katsottava, että perusasetuksen 68 artiklan ilmaisua on pidettävä samana kuin EY 230 artiklan neljännen kohdan ilmaisua. Koska yhteisöjen tuomioistuin on tulkinnut erityisesti tätä ilmaisua (asia 25/62, Plaumann v. komissio, tuomio 15.7.1963, Kok. 1963, s. 197, 223, Kok. Ep. I, s. 181), ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoo, että on valvottava käsitteen ”henkilö, jota päätös koskee erikseen” yhdenmukaista tulkintaa sikäli kuin perusasetuksen rakenne ei estä sitä.

80 Tässä yhteydessä on todettava toiseksi, että perusasetuksen 59 artiklan 1 kohdassa mahdollistetaan se, että jokainen voi osoittaa YKLV:lle kirjallisen vastalauseen kasvinjalostajanoikeuden myöntämisestä, ja sen 2 kohdassa todetaan, että vastalauseiden esittäjät saavat hakijan rinnalla osapuolen aseman myöntämismenettelyssä. Lisäksi perusasetuksen 59 artiklan 5 kohdassa säädetään nimenomaisesti, että YKLV tekee vastalauseita koskevat päätökset samanaikaisesti kuin kasvinjalostajanoikeushakemuksen hylkäämistä, oikeuksien myöntämistä ja lajikenimeä koskevat päätökset. Perusasetuksen 67 artiklan 1 kohdasta ilmenee, että vastalauseita koskevista päätöksistä voidaan valittaa valituslautakuntaan. Koska nämä päätökset on näin ollen osoitettu vastalauseen esittäjille perusasetuksen 68 artiklassa tarkoitetulla

tavalla, jokainen henkilö, joka haluaa vastustaa kasvinjalostajanoikeuden myöntämistä, voi hallinnolliseen menettelyyn osallistumisensa ansiosta tehdä valituksen valituslautakuntaan.

81 Lisäksi perusasetuksen 20 ja 21 artiklan mukaan jokainen voi pyytää YKLV:tä oikeuksien myöntämisen jälkeen ja riippumatta valituslautakunnalle tehdystä valituksesta julistamaan kasvinjalostajanoikeudet mitättömäksi tai epäämään ne omistajaltaan esittämällä, että mainitut oikeudet on myönnetty lajikkeelle, joka ei vastaa mainitun asetuksen 7–10 artiklassa säädettyjä aineellisia edellytyksiä.

82 Näin ollen on todettava, että kantajan kannattama ilmaisun ”erikseen” laaja tulkinta ei ole tarpeen kolmansien oikeuksien suojaamiseksi.

83 Kolmanneksi on todettava, että YKLV esittää perustellusti, että perusasetuksen rakenne edellyttää kantajan vaatimaa suppeampaa tulkintaa ilmaisulle ”erikseen”. Laaja tulkinta mahdollistaisi näet sen, että jokainen henkilö, joka haluaa vastustaa kasvinjalostajanoikeuden myöntämistä, voi väittää sitä pätemättömäksi valituksella myöntämismenettelyn jälkeen esittämättä huomautuksiaan tässä menettelyssä, joka on tarvittavien teknisten tutkimusten vuoksi sekä pitkä että raskas. Näin ollen kantajan väitteen mukainen tulkinta haittaisi tällaisen menettelyn tehokkuutta, kun edellä mainitussa asiassa Plaumann vastaan komissio annetussa tuomiossa vahvistetun kaltainen tulkinta taas rohkaisisi jokaista henkilöä, jota asia koskee, esittämään huomautuksensa jo hallinnollisessa myöntämismenettelyssä.

84 Edellä esitetyn perusteella ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoo, että sen määrittämiseksi, koskeeko päätös henkilöä erikseen perusasetuksen 68 artiklassa tarkoitetulla tavalla, on turvauduttava edellä mainitussa asiassa Plaumann vastaan komissio annettuun tuomioon.

85 Edellä esitetystä seuraa, että myöntämispäätöksen on vaikutettava kantajaan tälle tunnusomaisten erityispiirteiden tai sellaisen tosiasiallisen tilanteen takia, jonka perusteella tämä erottuu kaikista muista ja se voidaan yksilöidä samalla tavalla kuin se, jolle päätös on osoitettu (em. asiassa Plaumann v. komissio annettu tuomio).

86 Tältä osin oikeuskäytännöstä ilmenee, että ammatillisella yhdistyksellä, joka on perustettu puolustamaan ja edustamaan jäsentensä etuja, on oikeus nostaa kumoamiskanne ensinnäkin, jos itse yhdistys voidaan yksilöidä sillä perusteella, että toimi vaikuttaa yhdistyksen omiin etuihin yhdistyksenä muun muassa siksi, että kumoamiskanteen kohteena oleva päätös on vaikuttanut sen asemaan neuvottelijana, toiseksi, jos yhdistys edustaa sellaisten yritysten etuja, joilla itsellään olisi oikeus nostaa kanne, ja kolmanneksi, jos oikeussäännössä annetaan sille nimenomaisesti joukko menettelyllisiä oikeuksia (ks. asia T-381/02, Confédération générale des producteurs de lait de brebis et des industriels de roquefort v. komissio, määräys 13.12.2005, Kok. 2005, s. II-5337, 54 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

87 Ensinnäkin kantajan omien etujen loukkaamisesta on ensiksi todettava, että kantaja ei väitä olevansa itse kasviaineksen tuottaja tai myyjä.

88 Toiseksi kantaja ei väitä, että se olisi kansallisella tai yhteisön tasolla suojattujen rekisteröityjen subjektiivisten oikeuksien haltija. Tästä syystä päätös ei vaikuta siihen oikeuksien haltijana eikä se ole Van Zantenin tilanteeseen rinnastettavassa tilanteessa.

89 Kolmanneksi sikäli kuin kantaja väittää, että myöntämispäätös vaikuttaa sen asemaan neuvottelijana, on todettava, ettei se perustele väitettään mitenkään.

90 Lopuksi koska edellä esitetystä ilmenee, että seikat, joihin kantaja vetoaa, eivät osoita, että myöntämispäätös vaikuttaa sen omiin etuihin, sillä kysymyksellä, missä määrin kantajan tilanne eroaa yhteisön muiden vastaavien liittojen tilanteesta, ei ole merkitystä. Pelkästään se, että kantajan mukaan 90 prosenttia riidanalaisen lajikkeen käsittelyä harjoittavista yhtiöistä sijaitsee Valenciassa, ei missään tapauksessa riitä erottamaan kantajaa muista liitoista suojan myöntämisen kannalta. Ei näet riitä, että toimesta on määrätyille toimijoille merkittävämmät taloudelliset seuraukset kuin muille tämän alan toimijoille, jotta toimen katsottaisiin koskevan niitä erikseen (ks. vastaavasti asia T-173/98, Unión de Pequeños Agricultores v. neuvosto, määräys 23.11.1999, Kok. 1999, s. II-3357, 50 kohta ja jäljempänä 102 ja 103 kohdassa olevat oikeuskäytäntöviittaukset).

91 Näin ollen kantaja ei ole osoittanut, että myöntämispäätös vaikutti sen omiin etuihin yhdistyksenä.

92 Toiseksi mitä tulee siihen olettamaan, jonka mukaan kantaja edustaa sellaisten yritysten etuja, joilla on asiavaltuus, on tutkittava yhtäältä, edustaako kantaja sääntöjensä mukaan jäsentensä etuja valituslautakunnalle tehdyn valituksen yhteydessä, ja toisaalta, olisiko näillä jäsenillä asiavaltuus (ks. vastaavasti em. asia Confédération générale des producteurs de lait de brebis et des industriels de roquefort v. komissio, määräyksen 61 kohta).

93 Ensinnäkin kantajan jäsenistä ja heidän eduistaan on todettava, että kantajan sääntöjen 4 artiklan mukaan kantajan jäseniä voivat olla Alicanten, Castellónin ja Valencian maakuntien osuuskuntien järjestöt, jotka täyttävät tietyt edellytykset. Sen sääntöjen 2 artiklasta ilmenee, että kantaja edustaa jäseniään. Näin ollen kantaja voi edustaa osuuskuntien järjestöjä, jotka ovat sen jäseniä.

94 Siitä, olisiko kantajan jäsenillä asiavaltuus, on todettava, että kantaja ei ole esittänyt valituslautakunnassa eikä ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa seikkoja, jotka osoittaisivat, että myöntämispäätös koskee niitä erikseen. Tältä osin on huomautettava, että kyse on osuuskuntien järjestöistä, jotka eivät itse tuota mandariineja vaan joiden tehtävänä on puolustaa omien jäsentensä, maatalousosuuskuntien, yleisiä etuja. Vaikka kantaja väittää kirjelmissään, että Anecoop-osuuskunta kuuluu sen jäseniin ja myy kasviainesta tuottajille, se on kuitenkin käsittelyssä myöntänyt, että Anecoop ei ollut sen jäsen vaan erään sellaisen osuuskuntien järjestön jäsen, joka oli kantajan jäsen. Lisäksi se ei ole esittänyt mitään seikkaa, jonka perusteella myöntämispäätöksen vaikutus tähän myyjään voisi poiketa sen vaikutuksesta muihin kasviaineksen myyjiin. Näin ollen on katsottava, että myöntämispäätös koskee Anecoopia vain sellaisen objektiivisen tosiasiallisen tilanteen johdosta, jonka perusteella se ei erotu muista alan kasviaineksen myyjistä.

95 On myös todettava, että kantaja ei ole esittänyt mitään seikkaa, jolla voitaisiin osoittaa, että sen jäsenet ovat Van Zantenin tilanteeseen rinnastettavissa tilanteissa tai että ne olisivat osallistuneet kasvinjalostajanoikeuden myöntämismenettelyyn.

96 Näin ollen kantaja ei ole osoittanut, että sen jäsenillä olisi asiavaltuus vaatia myöntämispäätöksen kumoamista valituslautakunnassa.

97 Toiseksi sikäli kuin kantaja viittaa myös vaikutuksiin, jotka kohdistuvat yksittäisiin mandariinintuottajiin, jotka ovat jäseninä osuuskunnissa, jotka ovat jäseninä osuuskuntien järjestöissä, jotka puolestaan ovat kantajan jäseniä, on todettava, että kantajan sääntöjen 4 artiklan mukaan itse osuuskunnat tai yksittäiset mandariinintuottajat eivät voi olla kantajan jäseninä. Lisäksi mainittujen sääntöjen 2 artiklasta ilmenee, että kantajan sääntömääräisenä tarkoituksena on pelkästään sen jäsenten etujen edistäminen. Siten kantajan säännöissä ei todeta, että sillä olisi valtuutus

esiintyä oikeudessa puolustamassa sellaisten tiettyjen yksittäisten mandariinintuottajien oikeuksia, jotka ovat sen omien jäsenten välillisiä jäseniä. Sikäli kuin kantaja katsoo, että Espanjassa voimassa olevista laeista ja asetuksista ilmenee, että kantajalla on oikeus edustaa jäsentensä jäseniä, on todettava, että se on vedonnut tähän perusteluun ensimmäistä kertaa istunnossa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa ja että mainittuja lakeja ja asetuksia ei ole asiakirja-aineistossa. Lisäksi YKLV toteaa perustellusti, että osuuskuntien järjestöjen, joita kantaja voi edustaa sääntöjensä 2 artiklan nojalla, etuja ei voida olettaa samoiksi kuin tiettyjen yksittäisten tuottajien edut.

98 Tässä yhteydessä kantaja moittii valituslautakuntaa siitä, että se on vaatinut, että kaikilla sen jäsenillä on oltava asiavaltuus, vaikka oikeuskäytännöstä ilmenee, että yhdistyksillä, joiden jäsenistä vähintään yhdellä on käytössään oikeussuojakeino, on asiavaltuus. Tältä osin on todettava, että valituslautakunta on tutkinut vaikutukset yksittäisiin tuottajiin sen määrittämiseksi, oliko niillä kaikilla yhteinen etu, jota kantaja voisi mahdollisesti puolustaa sääntöjensä perusteella. Koska valituslautakunta katsoi, että näin ei ollut, koska tuottajien edut saattoivat poiketa toisistaan, se tyytyi toteamaan, että se epäili sitä, edustiko kantaja tuottajien yhteistä etua ryhmänä. Niinpä on todettava, että päinvastoin kuin kantaja väittää, valituslautakunta ei ole vaatinut, että kaikilla kantajan jäsenillä olisi oltava asiavaltuus.

99 Lopuksi on myös todettava, että kantaja on tehnyt valituksen omasta puolestaan eikä määrättyjen mandariinintuottajien puolesta.

100 Näin ollen on katsottava, että esillä olevassa asiassa kantajan ei voida katsoa edustavan valituslautakunnassa yksittäisten mandariinintuottajien etuja.

101 Ylimääräisenä perusteluna on vielä todettava, että suojan myöntäminen ei vaikuta erikseen yksittäisiin mandariinintuottajiin.

102 Tältä osin on tosin todettava, että se, että päätös aiheuttaa vaikutuksia, jotka kohdistuvat kaikkiin asianomaisiin taloudellisiin toimijoihin, ei estä sitä, että se voi koskea tiettyjä niistä erikseen (ks. asia T-154/02, Villiger Söhne v. neuvosto, määräys 30.4.2003, Kok. 2003, s. II-1921, 40 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen). Ei kuitenkaan riitä, että toimi aiheuttaa määrätyille taloudellisille toimijoille merkittävämpiä taloudellisia seurauksia kuin muille tämän alan toimijoille, jotta voitaisiin katsoa, että toimi koskee niitä erikseen (ks. vastaavasti em. asia Unión de Pequeños Agricultores v. neuvosto, määräyksen 50 kohta). On näet niin, että edes tilanteessa, jossa kantajan voitaisiin katsoa olevan ainoa, johon toimi vaikuttaa määrätyllä maantieteellisellä alueella, ja olevan tuotteen pääasiallinen tuottaja tai myyjä maassa tai määrätyllä maantieteellisellä alueella, sillä ei olisi asiavaltuutta (ks. vastaavasti asia 11/82, Piraiki-Patraiki ym. v. komissio, tuomio 17.1.1985, Kok. 1985, s. 207, 13 ja 14 kohta ja asia T-138/98, ACAV ym. v. neuvosto, tuomio 22.2.2000, Kok. 2000, s. II-341, 64–66 kohta).

103 Siten se, että suojan myöntäminen aiheuttaa määrätyille taloudellisille toimijoille merkittävämpiä taloudellisia seurauksia kuin muille tämän alan toimijoille, koska ne ovat jo istuttaneet vastedes suojattua lajiketta olevia puita, ja se, että 90 prosenttia tuottajista, joihin vaikutus kohdistuu, on Valencian maantieteellisellä alueella, ei riitä niiden yksilöimiseen. Velvollisuus maksaa rojaltimaksua vaikuttaa näet tuottajiin, joita kantaja väittää edustavansa, vain sellaisen objektiivisen tosiasiallisen tilanteen johdosta, jonka perusteella ne eivät erotu muista tämän lajikkeen tuottajista, koska tämä velvollisuus perustuu suoraan kasvinjalostajanoikeuksia koskevaan yhteisön järjestelmään. Lisäksi kyseessä olevien tuottajien toimintaa voi nykyään tai tulevaisuudessa harjoittaa kuka tahansa.

104 On myös todettava, että kantaja ei ole esittänyt mitään seikkaa, jolla voitaisiin osoittaa, että kasviaineksen tuottajat tai myyjät, joita se väittää edustavansa, olisivat

osallistuneet kasvinjalostajanoikeuden myöntämistä koskevaan menettelyyn tai olisivat Van Zantenin tilanteeseen rinnastettavassa tilanteessa. Etenkään se, että myöntämispäätöksellä voidaan pakottaa nämä tuottajat repimään juuriltaan istutuksensa ja että se voi vaikuttaa näiden myyjien mahdollisuuksiin myydä Afourer-lajiketta, joka on Nadorcott-lajikkeen kanssa kilpaileva lajike, jos ne eivät suostu maksamaan rojaltimaksua, ei osoita sellaisten erityispiirteiden tai tosiasiallisten tilanteiden olemassaoloa, joiden perusteella ne erottuisivat kaikista samassa objektiivisessa tosiasiallisessa tilanteessa olevista tuottajista tai myyjistä. Lisäksi kilpailusuhteita, joihin kantaja vetoaa tältä osin, ei voida rinnastaa Van Zantenia, jonka suojatut subjektiiviset oikeudet oli riitautettu, koskevassa asiassa kyseessä olleisiin.

105 Edellä esitetystä seuraa, että kantaja ei ole osoittanut, että se edustaisi sellaisten kasviaineksen tuottajien tai myyjien etuja, joilla itsellään olisi asiavaltuus.

106 Kolmanneksi niistä lain säännöksistä, joilla tunnustettaisiin kantajalle nimenomaisesti joukko menettelyllisiä oikeuksia, on todettava ensiksi, että kantaja tosin viittaa perusasetuksen 59 artiklaan, mutta ainoastaan väittääkseen, että tällä artiklalla on eri tavoitteet kuin perusasetuksen 67 artiklalla ja sitä seuraavilla artikloilla ja että osallistuminen myöntämismenettelyyn ei ole valituksen ennakkoedellytys.

107 Toiseksi kantaja erehtyy niiden menettelyllisten oikeuksien alkuperästä, joiden perusteella se voisi saada asiavaltuuden valituslautakunnassa. On näet niin, että koska määritettävänä ovat valituksen tutkittavaksi ottamisen edellytykset valituslautakunnassa, menettelylliset oikeudet, joita on suojattava tämän valituksen yhteydessä, voivat olla vain oikeuksia, jotka perustuvat aikaisempaan hallinnolliseen menettelyyn, jonka seurauksena suoja on myönnetty. Koska kantaja ei ole osallistunut tähän menettelyyn, se ei voi vedota mihinkään siihen perustuvaan menettelylliseen oikeuteen, jonka suojaamista se voisi vaatia.

108 Kolmanneksi kantaja vetoaa myös sellaisen valtiontukiasioita koskevan oikeuskäytännön soveltamiseen esillä olevan asian tosiseikkoihin, jonka mukaan EY 88 artiklan 2 kohdassa tarkoitettuja osapuolia, joita asia koskee, ovat paitsi tuesta hyötyvät yritykset myös sellaiset henkilöt, yritykset tai yhdistykset, joiden etuihin tuen myöntäminen saattaa vaikuttaa, erityisesti kilpailevat yritykset ja toimialajärjestöt (ks. edellä 68 kohta). Kantajan viittauksella valtiontukia koskevaan oikeuskäytäntöön ei kuitenkaan ole merkitystä tässä asiassa.

109 Tältä osin on huomautettava, että tätä oikeuskäytäntöä sovelletaan vain silloin, kun kantaja pyrkii kanteellaan turvaamaan EY 88 artiklan 2 kohtaan perustuvat menettelylliset oikeutensa (asia C-78/03 P, komissio v. Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum, tuomio 13.12.2005, Kok. 2005, s. I-10737, 35 kohta), jotka komissio oli evännyt siltä jättämällä aloittamatta tutkimuksen muodollisen vaiheen. Perusasetuksen 59, 67 ja 68 artiklalla myönnetään edellä 68 kohdassa mainitussa oikeuskäytännössä tunnustettuja laajemmat oikeudet siltä osin kuin niillä annetaan jokaiselle henkilölle, joka on esittänyt hallinnollisessa menettelyssä kirjallisen vastalauseen kasvinjalostajanoikeuden myöntämisestä, oikeus tehdä valitus valituslautakuntaan (ks. edellä 80 kohta). Koska menettelyllisten oikeuksien harjoittaminen riippuu ainoastaan kantajan ajallaan tapahtuvasta oma-aloitteisuudesta, valtiontukiin liittyvän oikeuskäytännön soveltamiseen ei ole aihetta tässä asiassa.

110 Ylimääräisenä perusteluna sikäli kuin kantaja viittaa väitettyyn kilpailutilanteeseen, joka on perusteena edellä 68 kohdassa mainitun oikeuskäytännön analogiselle soveltamiselle, on todettava, että kantaja ei ole esittänyt mitään seikkaa, jonka perusteella olisi mahdollista todeta kilpailutilanne kasvinjalostajanoikeuden haltijan kanssa.

111 Kaiken edellä esitetyn perusteella ensimmäinen osa on hylättävä.

Toinen osa, joka koskee tehokkaan oikeussuojan puutetta

– Asianosaisten lausumat

112 Kantajan mukaan perusasetuksen 67 artiklassa säädetty valitus on ainoa sen käytettävissä oleva tehokas keino riitauttaa myöntämispäätös. Kun valitusaika on päättynyt, mikään viranomainen tai kansallinen tuomioistuin ei voi enää kieltää kasvilajikkeen nauttimaa yhteisön suojaa. Van Zanteniin liittyvässä asiassa tämä oli yksi syistä, joilla valituslautakunta nimenomaisesti perusteli mainitun yhtiön asiavaltuuden tunnustamisen. Yhteisöjen tuomioistuin oli näet vahvistanut, että yksityishenkilöiden oli saatava tehokas oikeussuoja niiden oikeuksien osalta, jotka ne saivat yhteisön oikeusjärjestyksen perusteella, koska oikeus tällaiseen suojaan kuului jäsenvaltioiden yhteiseen valtiosääntöperinteeseen perustuviin yleisiin periaatteisiin.

113 Kantajan mukaan yhteisöjen tuomioistuin on myös vahvistanut, että tämän oikeuden kunnioittaminen yhteisön oikeudessa edellyttää sitä, että luonnollisilla henkilöillä ja oikeushenkilöillä on mahdollisuus tilanteen mukaan vedota yleisesti sovellettavien yhteisön toimien pätemättömyyteen joko liitännäisesti yhteisöjen tuomioistuimissa tai kansallisissa tuomioistuimissa. Muutoksenhakujärjestelmän olemassaolo on olennainen osa tutkittaessa sitä, koskeeko päätös kantajaa erikseen, sillä yhteisöjen tuomioistuin on katsonut, että tätä edellytystä on tulkittava tehokkaan oikeussuojan periaatteen valossa ottaen huomioon erilaiset seikat, jotka voivat yksilöidä kantajan.

114 Kantaja katsoo, että päätös koskee sitä erikseen, koska perusasetuksen 67 kohdassa säädetyn lisäksi ei ole mitään muuta oikeussuojakeinoa kansallisissa tai yhteisöjen tuomioistuimissa. Kantajan mukaan näet riidanalaisella päätöksellä on evätty siltä sen ainoa tehokas oikeussuoja.

115 YKLV katsoo, että kantajalla on ollut mahdollisuus vastustaa kasvinjalostajanoikeuden myöntämishakemusta, ja katsoo, että jos kantaja olisi osallistunut väitemenettelyyn, päätös olisi kaikella todennäköisyydellä koskenut sitä erikseen. Muutoin oikeuskäytännöstä ilmenee, että yhteisöjen tuomioistuimilla ei ole toimivaltaa ottaa kannetta tutkittavaksi siitä syystä, että oikeussuojakeinoa kansallisessa lainkäyttöelimessä ei ole. YKLV:n mukaan yhteisön oikeusjärjestyksen tavoitteena on taata hallinnollisten päätösten tuomioistuinvalvontaa koskevan järjestelmän olemassaolo. Myöntämispäätös ei jää tuomioistuinvalvonnan ulkopuolelle sikäli kuin jokainen, johon päätös vaikuttaa suoraan ja erikseen, voi riitauttaa sen valituslautakunnassa.

– Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta

116 EY 230 artiklan neljättä kohtaa koskevasta vakiintuneesta oikeuskäytännöstä ilmenee, että vaikka tässä määräyksessä asetettua edellytystä, jonka mukaan toimen on koskettava asianomaista erikseen, onkin tulkittava tehokasta oikeussuojaa koskevan periaatteen valossa ottaen huomioon eri tekijät, joiden perusteella kantaja voidaan yksilöidä, tällaisen tulkinnan perusteella ei voida poistaa kyseistä edellytystä, josta määrätään nimenomaisesti perustamissopimuksessa, ylittämättä yhteisöjen tuomioistuimille perustamissopimuksella myönnettyä toimivaltaa (asia C-50/00 P, Unión de Pequeños Agricultores v. neuvosto, tuomio 25.7.2002, Kok. 2002, s. I-6677, 44 kohta; asia C-167/02 P, Rothley ym. v. parlamentti, tuomio 30.3.2004, Kok. 2004, s. I-3149, 47 kohta ja asia C-263/02 P, komissio v. Jégo-Quéré, tuomio 1.4.2004, Kok. 2004, s. I-3425, 36 kohta). Koska edellä 78–84 kohdassa on todettu, että perusasetuksen 68 artiklassa tarkoitettua käsitettä henkilö, jota asia koskee erikseen, on sovellettava EY 230 artiklan neljännen kohdan perusteella nostettujen kanteiden tutkittavaksi ottamista koskevan oikeuskäytännön valossa, nämä näkökohdat soveltuvat myös tähän asiaan.

117 Lisäksi on huomautettava, että perusasetuksen 59, 67 ja 68 artiklan mukaan jokainen henkilö, joka on esittänyt kirjallisen vastalauseen kasvinjalostajanoikeuden myöntämisestä hallinnollisessa menettelyssä, voi tehdä valituksen valituslautakuntaan (ks.

edellä 80 kohta). Lisäksi perusasetuksen 68 artiklalla avataan tämä oikeussuojakeino jokaiselle henkilölle, jota menettelyn päätteeksi tehty päätös koskee suoraan ja erikseen, vaikka se ei ole osallistunut menettelyyn eikä päätöstä ole osoitettu sille. Koska valitus valituslautakuntaan antaa jatkossa mahdollisuuden viedä asian yhteisöjen tuomioistuimiin, kantaja vetoaa esillä olevassa asiassa tehokkaan oikeussuojan puutteeseen perusteettomasti.

118 Tästä seuraa, että tämä osa on hylättävä.

119 Kaikesta edellä esitetystä seuraa, että toinen kanneperuste on hylättävä.

Kolmas kanneperuste, joka koskee perusteluvelvollisuuden noudattamatta jättämistä

Asianosaisten lausumat

120 Kantaja huomauttaa, että yhteisöjen tuomioistuin on katsonut, että jotta toimea voidaan pitää perusteltuna, siitä on ilmettävä selkeästi ja yksiselitteisesti päätöksen tehneen toimielimen päättely siten, että niille, joita asia koskee, selviävät sen syyt ja että toimivaltainen tuomioistuin voi tutkia sen laillisuuden. Kantajan mukaan riidanalainen päätös ei täytä näitä edellytyksiä sikäli kuin valituslautakunta ei ole tutkinut Anecoop-osuuskunnan asiavaltuutta, vaikka, kuten valituslautakunta myöntää, tämä osuuskunta harjoittaa toimintaa, johon myöntämispäätöksellä on vakavia vaikutuksia. Kantaja korostaa, että tätä seikkaa on tarkasteltava suhteessa siihen valituslautakunnan päätökseen, jolla evättiin lupa liittää asiakirja-aineistoon lisäasiakirjoja sen

todistamiseksi, että päätös oli vaikuttanut vakavasti kantajan jäseniin kasviaineksen myyjinä. Valituslautakunta ei ole tutkinut, vaikuttiko myöntämispäätös sen jäseniin erikseen tässä ominaisuudessa. Lisäksi valituslautakunnan väitettä, jonka mukaan henkilöitä, jotka voivat olla suojatun lajikkeen kasviaineksen myyjiä, on paljon eikä kantaja ei erotu muista alan toimijoista, ei tue mikään asiakirja tai tieto.

121 Lisäksi todetakseen, että kantajalla ei ole asiavaltuutta tuottajana, valituslautakunta on tyytynyt mitään tutkimusta suorittamatta toteamaan, että kantaja edusti tuottajien etuja. Niinpä valituslautakunnan päättelyä ei ole tältä osin perusteltu.

122 Lopuksi valituslautakunta on jättänyt noudattamatta perusteluvelvollisuuttaan, koska se ei ole perustellut sitä, miten valtiontukiin ja perusasetukseen liittyvät menettelyt eroavat toisistaan, eikä sitä, miksi tällaiset erot olisivat niin merkittäviä, että ne estäisivät valtiontukiasioissa vahvistettujen periaatteiden soveltamisen.

123 YKLV ja väliintulija kiistävät kantajan väitteet.

Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta

124 On huomautettava, että perusteluvelvollisuus on olennainen menettelymääräys, joka on erotettava perustelujen aineellisesta paikkansapitävyydestä, koska tämä paikkansapitävyys koskee riidanalaisen toimen aineellista lainmukaisuutta (asia C-17/99, Ranska v. komissio, tuomio 22.3.2001, Kok. 2001, s. I-2481, 35 kohta). Lisäksi

vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan EY 253 artiklassa edellytetyistä perusteluista on selkeästi ja yksiselitteisesti ilmettävä riidanalaisen toimenpiteen tekijän päättely. Tällä velvollisuudella on kaksi tavoitetta: niille, joita toimi koskee, selviävät sen syyt, jotta he voivat puolustaa oikeuksiaan, ja yhteisöjen tuomioistuimet voivat tutkia sen laillisuuden (asia C-350/88, Delacre ym. v. komissio, tuomio 14.2.1990, Kok. 1990, s. I-395, 15 kohta; asia T-188/98, Kuijer v. neuvosto, tuomio 6.4.2000, Kok. 2000, s. II-1959, 36 kohta ja asia T-16/02, Audi v. SMHV (TDI), tuomio 3.12.2003, Kok. 2003, s. II-5167, 88 kohta).

125 Tässä asiassa kaikesta edellä esitetystä ilmenee, että riidanalaisella päätöksellä mahdollistetaan se, että kantaja voi puolustaa oikeuksiaan ja ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin harjoittaa valvontaansa. Lisäksi valituslautakunta on tutkinut kantajan asiavaltuuden Anecoop-osuuskunnan väitetyn toiminnan osalta (riidanalaisen päätöksen perustelujen 3 kohdan neljännestä viidenteen alakohta) ja sen osalta, edustaako kantaja mahdollisesti yksittäisiä mandariinintuottajia (riidanalaisen päätöksen perustelujen 3 kohdan kahdeksannesta kymmenenteen alakohta), sekä valtiontukia koskevan oikeuskäytännön mahdollisen sovellettavuuden esillä olevaan asiaan (riidanalaisen päätöksen perustelujen 3 kohdan yhdestoista alakohta). Valituslautakunta on esittänyt syyt, joiden johdosta se katsoi, että nämä kolme tyyppiesimerkkiä eivät soveltuneet tähän asiaan tai ne eivät riittäneet kantajan asiavaltuuden toteamiseen. Tästä seuraa, että kantajalla ei ole perusteita väittää, että riidanalainen päätös olisi perusteltu puutteellisesti tältä osin.

126 Joka tapauksessa oikeuskäytännöstä ilmenee, että kantajalla ei ole minkäänlaista oikeutettua intressiä päätöksen kumoamiseen muotovirheen takia silloin, kun päätöksen kumoaminen johtaisi ainoastaan uuteen päätökseen, joka on aineellisesti samanlainen kuin kumottu päätös (asia 117/81, Geist v. komissio, tuomio 6.7.1983, Kok. 1983, s. 2191, 7 kohta; asia T-43/90, Díaz García v. parlamentti, tuomio 18.12.1992, Kok. 1992, s. II-2619, 54 kohta ja em. asia TDI, tuomion 97 kohta; ks. myös vastaavasti asia T-261/97, Orthmann v. komissio, tuomio 20.9.2000, Kok. H. 2000, s. I-A-181 ja II-829, 33 ja 35 kohta).

127 Tässä asiassa toisen kanneperusteen tarkastelusta (ks. edellä 77–110 ja 116–119 kohta) ilmenee, että kantaja ei ole esittänyt mitään perustelua, joka voisi osoittaa, että sillä on perusasetuksen 68 artiklassa tarkoitettu asiavaltuus, ja että näin ollen riidanalaisen päätöksen kumoaminen perustelujen puutteellisuuden johdosta johtaisi ainoastaan uuteen samansisältöiseen päätökseen. Näin ollen on katsottava, että kantajalla ei ole mitään oikeutettua intressiä vaatia riidanalaisen päätöksen kumoamista mahdollisen perustelujen puutteellisuuden nojalla.

128 Niinpä kolmas kanneperuste on hylättävä.

129 Näin ollen kanne on hylättävä.

Oikeudenkäyntikulut

130 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 87 artiklan 2 kohdan mukaan asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut. Koska kantaja on hävinnyt asian, se on velvoitettava korvaamaan oikeudenkäyntikulut YKLV:n ja väliintulijan vaatimusten mukaisesti.

Näillä perusteilla

YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN
OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIN (toinen jaosto)

on ratkaissut asian seuraavasti:

1) Kanne hylätään.

2) Federación de Cooperativas Agrarias de la Comunidad Valenciana velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Forwood Pelikánová Papasavvas

Julistettiin Luxemburgissa 31 päivänä tammikuuta 2008.

E. Coulon N. J. Forwood

kirjaaja vt. puheenjohtaja

Sisällys

Asiaa koskevat oikeussäännöt ..... II - 37

Asian tausta ..... II - 39

Asianosaisten vaatimukset ..... II - 41

Oikeudellinen arviointi ..... II - 42

Ensimmäinen kanneperuste, joka koskee soveltamisasetuksen 49 ja 50 artiklan rikkomista sekä huolellisuusvelvollisuuden ja hyvän hallinnon periaatteiden loukkaamista ..... II - 43

Ensimmäinen osa, joka koskee soveltamisasetuksen 49 artiklan rikkomista sekä huolellisuusvelvollisuuden ja hyvän hallinnon periaatteiden loukkaamista ..... II - 43

– Asianosaisten lausumat ..... II - 43

– Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta ..... II - 46

Toinen osa, joka koskee soveltamisasetuksen 50 artiklan rikkomista ja huolellisuusvelvollisuuden ja hyvän hallinnon periaatteiden loukkaamista ..... II - 51

– Asianosaisten lausumat ..... II - 51

– Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta ..... II - 52

Toinen kanneperuste, joka koskee kantajan asiavaltuuden tunnustamatta jättämistä .. II - 55

Ensimmäinen osa, joka koskee sitä, että myöntämispäätös koskee kantajaa ja sen jäseniä erikseen ..... II - 55

– Asianosaisten lausumat ..... II - 55

– Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta ..... II - 62

Toinen osa, joka koskee tehokkaan oikeussuojan puutetta ..... II - 72

– Asianosaisten lausumat ..... II - 72

– Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta ..... II - 73

Kolmas kanneperuste, joka koskee perusteluvelvollisuuden noudattamatta jättämistä .. II - 74

Asianosaisten lausumat ..... II - 74

Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta ..... II - 75

Oikeudenkäyntikulut ..... II - 77